

[Svend Høgaard.]

Vi har ikke fået noget som helst klaret med hensyn til tobakkens luftforurening og forskellige andre ting.

Det er ganske enkle og simple ting, måske for enkle til, at man rigtig har villet tage dem op, men det er jo ting, det er ret billigt at løse. Vi har heller ikke fået noget klaret med hensyn til den nødvendige opdragelse og den nødvendige oplysning, for at denne sag virkelig kan blive fremmet.

Naturligvis må jeg erkende, at der er nået en hel del igennem udvalgsarbejdet, f. eks. ministerens erklæring om, at særlig indgribende foranstaltninger skal ske ved lov, selv om der findes bemyndigelser, og det er jo godt det samme. Men så kan man jo spørge: Hvad skal man med bemyndigelserne, når man alligevel ikke vil anvende dem i de tilfælde?

Vi har også fået at vide, at et udvalg vil blive nedsat for at se på erstatningsproblemerne og et andet udvalg til at se på afskrivninger, og vi er helt enige i, at det skal ske. Det er jo indtil videre et par fugle på taget, som vi håber snart at få ned i hånden.

Vi har fået tilsagn om, at forhåndenværende laboratoriekapacitet skal blive udnyttet fremfor at opføre andre nye laboratorier, og her er der meget at spare, det er meget vigtigt. Vi har også fået at vide, at man vil foretage en opdeling af lokale og centrale opgaver.

Vi har endvidere fået at vide, at man vil have den bedste vilje til at gøre administrationen smidig, man vil forhandle med kommuner og amter osv. Jeg er lidt bange for, at selv den bedste vilje ikke er god nok til den lov, der her foreligger, alvorligt bange for, at den giver så mange administrative besværligheder, at loven derigennem vil blive upopulær.

Udvalget har desuden selv ønsket at føre nogle ting frem i betænkingsudtalelser, som jeg også mener er gode og rigtige, f. eks. det, at reglementet udformet på baggrund af §§ 4 og 5 om dyrehold nu skal drøftes igen. Det må jeg sige at det i høj grad kan trænge til. Det er der bestemt grund til, for da vi havde lovforslaget til første behandling for over et år siden, fremførte jeg en stærk kritik imod det. Alligevel blev det nu lige før anden behandling fremlagt igen i udvalget omtrent uændret. Det kunne tyde

på, at man ligesom ikke har tilstrækkelig praktisk sans på de steder, hvor man har udformet et sådant reglement. Man skelner ikke tilstrækkeligt imellem forskellen på det, der kan være rimeligt nær ved et byområde, og det, der i virkeligheden vil være hul i hovedet i tyndtbefolkede områder. Den slags ting gør, at man får bange anelser med hensyn til den afventen, vi nu har over for ca. 50 andre bemyndigelser, som skal udmøntes i cirkulærer. Hvis det, vi foreløbig har set, skal danne mønster for det kommende, kan det blive uhyggelige ting.

Der er også i betænkningen en henvisning til, at der ikke må foretages begrænsende indgreb mod gødskning uden tilstrækkelig viden om skadevirkningen. Det skulle egentlig være selvfølgelig. Når vi alligevel har understreget det, er det, fordi vi ikke er sikre på, at det er selvfølgelig. Vi har fået så mange uklare svar og så mange formuleringer, der har gjort, at man bliver mistænksom i sådanne sager.

Jeg forstår da godt, at det er meget svært, fordi det hele er så nyt. Det er meget svært at være sagkyndig på alle områder, og det må i høj grad give en vis usikkerhed, den ukendskab, man på grund af det nye har til sagen. Men hvorfor samler man sig så ikke i højere grad om de ting, hvor man er sikker? Der er jo mere end tilstrækkeligt at gøre her, og jeg er bange for, at ved den meget store spredning er man med til at forfuske det på en sådan måde, at man ikke i tilstrækkelig grad tager fat på de områder, hvor det er mest tiltrængt.

Men selv om der altså er en række lysglimt, som vi i høj grad anerkender, er stadig vor hovedkritik: for mange og udflydende bemyndigelser og indviklet administration, dårlig formulering osv., tilbage, og det må naturligvis påvirke vor afstemning.

Vi ved, at dette lovforslag nu bliver vedtaget, fordi det har de to store partiers tilslutning, og derfor er vi selvfølgelig også interesseret i at få det bedst mulige resultat ud af det. Jeg mener, det er helt, helt afgørende, at befolkningen står bag denne sag. Det er helt afgørende, bl.a. fordi befolkningen skal være med til at betale de meget store udgifter, og det kræver altså en folkevilje bag.

For sagens skyld vil jeg derfor henstille, at man sørger for, ikke mindst i en over-